

Kdybych učil mladé adepty, jak co nejlépe napsat reportáž do FOLKtímu (už jsem to, mimochodem, nabízel), určitě bych zmínil, že to, co mimo jiné odlišuje slušnou reportáž od slušné školní slohové práce, je její začátek. Že nemusí psát, kdy a kde si všimli, že koncert bude, jak se na něj strašně těšili, komu všemu to řekli, ani jakým autobusovým spojem se tam vydali. Že je nejlepší začít tak nějak zprostředka. Něčím nečekaným. No vidíte, a teď se tomu zcela zpronevěřím.

Jel jsem tramvají číslo 6, ulicí Partyzánskou do Tipsport arény (pro pamětníky: do Sportovní haly), na koncert skupiny **Spirituál kvintet**, kterou vede **Jiří Tichota**, kterému bylo v dubnu **80 let**

. A pod železničním
[BlackManWhiteGirlLove](#)
[pornmobile](#)

viaduktem tramvaj zastavila a po delší době bezmocného stání v předlouhé koloně aut a tramvají otevřela dveře a my jsme se vyhrnuli ven. Chápejte – ven, mimo zastávku. Připadal jsem si jak zamlada: zrovna nedávno jsem vyslechl dialog řidiče s cestujícím, že mu podle předpisů nemůže otevřít dveře mimo zastávku, a ne a ne a ne. Ne, neměl jsem radost proto, že je to jak zamlada, ale že shluk posluchačů mířících na folkovou arénu je tak mocný, že zastavuje a otvírá tramvaje. Jak říká několik mých nejmenovaných kolegů – chce to jen hrát a hrát. Stačilo trošku počkat, než

Prvnímu z folkařů

bude 80 let – a hned ovládáme dopravu... minimálně na Praze 7.

Tramvaj se sice poměrně brzy – jak jsem si stačil všimnout - rozjela, ale velikost sešlosti příznivců Spirituál kvintetu ve Sportovní hale výše naznačenou mimořádnost potvrzovala. Mohlo tam být lidí... dejme tomu, odhadem, tolik, jako kdybychom sečetli pět po sobě jdoucích Luceren, kde se před rokem a půl slavilo 55 let Spirituál kvintetu. Porovnání s touto akcí se nevyhnu, už jsem slyšel porovnávat i některé členy Spirituál kvintetu. Takže: návštěvníků – ještě jednou – srovnatelně, to, že se slaví, jasně viselo ve vzduchu na obou akcích, dobrá

třetina písní byla shodných (na tom se ale podílel i Hradišťan), což znamená, že celé řady opravdu velkých pecek se diváci dočkali. A také promítání fotek nad pódiem potěšilo stejně jako v Lucerně, i když snímků bylo míň a nejčastěji to byly trefně umístěné fóry. Všechno ostatní bylo jinak. Atmosféra akce: už kvůli tomu díky, že oslavenec místo další Lucerny dopřál sobě i nám halu. (A taky za zásluhy o žánr: beze všech srandiček z úvodu – folk občas potřebuje zažít, že všechno velké neskončilo Lochotínem a Strahovem.) A účinkující:

Spirituál kvintet

se sešel „pouze“ v současné sestavě (tedy

Jiří Tichota, Dušan Vančura, Zdena Tichotová, Jiří Cerha, Jiří Holoubek, Veronika Součková

a

Pavel Peroutka

), bez exčlenů, zato s vyšším počtem hostů (

Marek Eben, Robert Křesťan & Druhá tráva, Wabi Daněk, Nezmaři, Jiří Pavlica & Hradišťan

). A došlo i k tomu, co se proslýchalo, tedy k různým prolínačkám, skoro každý ze jmenovaných hostů si zazpíval se Spirituál kvintetem, což byly samozřejmě ty největší perly večera. Mimořádně mě z této sorty písní oslovila

Růžička

, kterou zpíval Marek Eben, nebo

Pocestný

v podání Wabiho Daňka. A úplně nejvíc

Podzimní

, písnička z prvního alba

Písničky z roku raz dva

, kterou jsem naživo asi ještě nikdy neslyšel a na kterou přišli na pódium jen dva interpreti: Jiří Pavlica zpíval a Jiří Tichota hrál na kytaru.

Ale byla i další setkání, i mimo Spirituál kvintet: Marek Eben a Robert Křesťan spolu za doprovodu Druhé trávy zpívali *Ještě není tma*, přenádherně. Byly i další momenty, které na deskách nenajdete: samozřejmě básnička

Franti

ška Novotného

, dávného spolupracovníka SQ, na slova zadaná publikem. Nebo z publika oslavencem vyvolaná (a jako host tudíž předem neuváděná)

Dagmar Pecková

, která za doprovodu Spirituál kvintetu zazpívala

Habaneru

z Carmen. Nebo Nezmaři, kteří k spirituálovské

V dobrým i zlým

přidali vlastní sloku

„Dneska slaví Jirka Tichota/osmý křížek svého života/vlajkosláva už se třepotá/a my slavíme s
ním“

. Užili jsme si neklasičtější klasiky typu

Žízeň

,
Batalión

,
Zelený pláně

, jen mimořádně dávané

Jednou budem dál

nebo všemi účinkujícími jako přídavek zpívaných

Mlýnů

. Ale zrovna tak mě potěšil značně bluesově udělaný

The House of the Rising Sun

– jen hlas Zdenky Tichotové a kontrabas Páji Peroutky (slyšel jsem asi poprvé) a

Vteřiny

Jiřího Cerhy - jen jeho a capella hlas - což je věc spíše jeho než Spirituál kvintetu a k slyšení je výjimečně.

Co se týče hostů, Hradišťan tentokrát hrál *Vstávej* v zajímavém, až skoro exhibičním provedení a nezmaří

Růže měla tak krásný trojhlas, až jsem málem nevěřil tomu, že tam kdysi byl čtyřhlas a že jsem pak psal o tom, že mi chybí. Ale úplně nejsilnější od hostů byla podle mého

Telegrafní cesta

Druhé trávy; chci věřit, že si ji oslavenec přímo objednal.

Protože se na oslavě narozenin gratuluje a gratuluje a všichni se asi báli, aby jim to neztuhlo v mramor, ve vzduchu se neustále vznášela šprťouchlátka, narážky, mystifikace, fórky, shazování, kohoutění a diváci se královsky bavili. Na špici tohoto úsilí byli samozřejmě Nezmaři, kteří v gratulačním proslovu předstírali, že přijeli oslavit 61. narozeniny Jima Drengubáka (skutečně je ten den měl!). Výbornou historkou potěšil Marek Eben – jak se seznámil s Jirkou Tichotou, který měl nohy v šuplíku svého psacího stolu, aneb o akademikovi mezi trampy a pohodáři mezi muzikology.

